

4. fejezet

Úton Aranea felé

Harminc lovas kíséretében kelt útra az éjszakai gyűlés jó pár résztvevője. Furcsa szövetségnek látszott ez, amit ki nem mondottan Arlo vezetett, karöltve egy alig húsz éves tizedessel. Első úti céljuk a keleti és nyugati országrész találkozási pontja lesz, ahol terveik szerint ágyakban alszanak majd a határ menti fogadók egyikében. Az út a Malac-folyóig kényelmes tempóban négy nap. A neheze onnan kezdődik. A Leomlott toronyhoz két út vezet. Az északi közvetlenül a Telamy mocsáron keresztül, aminek a lehetőségét első körben vetették el. A déli út elhalad a Nagy Törpe Tárna mellett, majd az Északi és Déli Elefánt sziklák között vezet át. Ezután a Fekete Földek következnek, aminek a keleti határában fekszik a Halott-barlang. Nappal biztonságos a környék, de éjszaka előjönnek a barlangból a fényt nem tűrő lények, mint például a vámpírok, és az erdő lidércei. Az időzítés ennél a pontnál nagyon fontos lesz.

A Malac-folyó balszerencsésükre rossz irányba folyik, így a kényelmes ladikozás lehetősége el lett vetve. Mellesleg a lovakkal nehézkes lenne ily módon közlekedni. A folyó nyugati oldala nyugodtabb, és jobban járható, a másik közvetlen a hegyek tövében húzódik, sziklával, meredélyekkel és sok omlással szegélyezve. Viszont a torony a keleti oldalon van, ahová emiatt idővel vissza kell jutni. Híd a torony közelében már nincs, ott gázolni kell, vagy tutajokat építeni. Beldonnak természetesen ez nem jelenthet gondot, a lovak viszont kérdéses, hogy tűrnek-e majd egy vízi utat. A víz ekkorra hideg, hogy átússzanak.

– Milyen széles ott? – kérdezte Marden a vadórt.

– Fele annak, ahogy egy íjjal lősz kistestvérem. De szerencsére szelíd, és lassú. A nagyobb zubogók mellett elhaladunk a déli szakaszokon. Engem előbb a Halott-barlang, és annak a lakói aggasztanak.

A reggeli órákban lendületes volt a haladás az úton, a pár vicces megjegyzést és a csendes társalgást csak a lovak patkóinak a kopogása zavarta meg, már ha ez a hang zavarónak számít. Dél körül letelepedtek egy liget alatt, ahol jól esett a tábortűz melege. Ivy nekiállt ebédet főzni, mivel a társaság ezt erősen igényelte. Marden sárga port szórt a rőzsékre, és elmormolt egy strófát, amitől felcsaptak a lángok. Két katona elment a cserjésbe, majd hamarosan egy lenyilazott vaddisznóval tértek vissza, amit Bromley-ék nyársakra tűztek. Eközben Oly feltűnt pár tojással, amit gondosan bepakolt magának indulás előtt. Ő nem fogyasztott húst. Kissé mogorva volt, mert Arlo kijelentette, hogy a szesz csak és kizárólag akkor érinthető, mielőtt a torony közelébe érnek.

A délutáni szieszta mintegy óra hosszát tartott, közben Orman a lantján játszott, és a katonák halkán dúdoltak hozzá. Ők páran nem igényelték a pihenőt. Nem úgy a vadőrök, és Bromley. Elnehezült hassal húzták a lóbőrt, mellettük Beldon horkolt. A varázslók csendben szenderegtek, míg Hagley pár katonával a tábor mellett sétált, és az észak felől gyülekező ködfalat kémlelte. Az időjárás egyelőre kegyes volt hozzájuk, kevés felhőt kergetett a lágy szellőnek is alig mondható légmozgás. A napsütötte részeken kellemes idő volt.

Estére a Nagy Törpe Tárna mellé értek, melynek elhagyott bejárata mellé táboroztak le. Beldon érzelmes hangulatba került, és röviden összefoglalta az itt történeteket. De mintha ezt csak egyféle kötelességgként tette volna, szemlátomást nem

akarta a beszámolót nagyon elnyújtani. Ezt látták a többiek is, ezért nem is nógatták nagyon.

A katonák behúzódtak a sátrakba, és a többiek nagy része is velük tartott. A vadőrök, a druida és Nyhund, a goblin aludt csak a szabad ég alatt. Három katona elhelyezkedett az őrségben. Ők két óránként váltották egymást.

Ivy felhúzta a pokrócák a nyakáig, majd megszólította a goblint:

– Milyen az élet a keleti szigeten?

Nyhund ráncos arca kissé meglepettnek látszott, de ezt gyorsan igyekezett leplezni.

– Mire gondolsz, ifjú vadász hölgy?

– Pusztán kíváncsi vagyok... bármi érdekel. Az én területem a nyugatvégen van.

A másik pislogott párat, majd arca gondterheltté vált. Gesztusain látszott, hogy bár az uralkodóház sarjaként próbálja tartani magát valamiféle göghöz, de mégis szívesen nyílt meg Ivy előtt.

– Erősen rétegződött a mi világunk. A fajunk nem egységes. Mondják, hogy a beltenyészet miatt vannak köztünk gyengébb és erősebb képességűek, de szerintem ez a büntetésünk, amiért sokat gonoszkodtunk a körülöttünk élőkön. A goblinok régen rendkívüli mágiával és intelligenciával megáldott népség volt, de egy jó ideje már megjelentek a buták. Külsőre ugyanazt az apró, mozgékony és jól rejtőzködő, szemfüles fajtát képzeld el, de furcsán viselkednek, gyanakvóak, és ösztönössek. A mi fő mágiánk az illúziókeltésben, a meggyőzésben és a rejtőzködésben rejlett mindig is. Egy nagy tudású goblin, ha azt akarja észre sem veszed, miközben előtted áll. Figyelj!

Ivy, miközben Nyhund szavait hallgatta, épp az eget kémlelte, fölöttébb meglepődött, mikor lenézve, beszélgető-

partnere helyén csak egy farömköt pillantott meg. Hahotában tört ki, majd a szája elé kapta a kezét, hogy ne zavarja az alvókat.

– A buták nem tudnak ilyet, bár beszélnek, de szemlátomást nem tudják magukat jól betájolni. Barlangokban, kis házakban élnek, és vadászattal, földműveléssel tartják fent magukat. Én a dinasztíánk egyenes vérvonalából származom, alaposan kitanítottak, és hosszú évekig szolgáltam Reed városa mellett a Nagy Kalászosnál található helyőrségben. Apám kívánsága volt, hogy ne csak a palota kényelmét élvezzem, hanem lássam a világot olyannak is, amilyen az valóban. Harminc éves koromra megtanultam a varázslóinktól az elmét elborítani, félelmet és riadalmat kelteni, láthatatlanná válni, pusztán az akaratommal. Mi nem vagyunk nagy harcosok, én fegyvert sem hordok, sőt, semmi felszerelésem nincs, mivel a vadonban teljesen elboldogulok akár egymagamban is. Mi, az eredeti vérvonalú goblinok szinte bármit meg tudunk enni, növényi, állati eredetű eledelt is.

Kis szünetet tartott, majd folytatta:

– Magáról a szigetről kérdeztél, de lám én csak magamról beszélek... Más, mint ez. Ott az erdők vadak, és homályosak. A hegyek csúcsai vészjóslóan merednek felfelé. Nálatok kényelmesebb az élet, és könnyebb boldogulni. Owlens és Shiraed földje viszont a mély vadon, ott résen kell lenni. Gyönyörű hely, sűrű és meleg a levegő, szinte fojtó, de beszívva érzed, hogy ez az élet gőze. Nem félünk tőle. Fullánkföldet nem ismerem, de nem is akarom.

* * *

Reggel csípős hideg köszöntött rájuk. Miután össze-

szedték a felszerelést, és feldobták a szekerekre a sátrakat, nyomban neki is indultak a nyugati országútnak. Pár óra alatt elérték az Elefánt Sziklákát, melyeknek északi részén székel az Andabata Rend. Ők voltak a vak harcosok, az egyik legszilárdabb akarató küzdők a birodalomban. Nagyon ritkán lehetett velük találkozni, és hozzájuk is ritkán érkezett vendég. Harci képességeikben a látás zavarta őket, ezért szinte folyamatosan csukva volt a szemük. Látni láttak, csak sosem volt rá szükségük. Az öregebb andabaták közül páran már ki sem tudták nyitni a szemüket.

Mivel Arlo szerette volna elérni a határt, vagyis elhaladni már a Halott-barlang mellett, ezért megpróbálta egy kicsit nagyobb tempóra ösztökélni a társaságot, de heves ellenkezés fogadta.

– Mester, inkább táborozzunk le most, aztán egy holnap, nagyobb kilépővel kényelmesen átérünk Nyugatországba – vetette fel Bromley. – Ha most továbbmegyünk, csak azt érjük el, hogy bár a barlangon túl, de ahhoz túl közel fogunk éjszázni.

A mágus rövid mérlegelés után döntött:

– Megállunk. És mivel már delelőn bőven túl jár a Nap, ma nem is megyünk tovább. Holnap viszont el kell érünk a határt... Lóóóró! – kiáltott hátra, hogy a menetoszlop vége is hallja.

Ebéd után Marden és Ivy engedve a kíváncsiságnak, elvételt az Északi Elefánt Sziklák felé. Felkapaszkodtak egy száz méter magas dombra, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt északra. Tömzsi mészkőmeredélyek nyúltak felfelé, amerre a szem ellátott. Helyenként szélesebb, másutt keskeny hasadékokban utak vezettek közöttük. Egy kis csermely is folyt alant, hogy valahol messze nyugaton becsatlakozzon a Malac-folyóba. Pár fenyőfa

zöldellt, ezt leszámítva a télibe öltözött vidéken csak néhány lombhullató ligetes látszódott, ahogy pucér ágaikkal meredtek az ég felé. Na meg a sziklák tetején, ahol tudott, pár kóró kapaszkodva küzdött az életéért. Távolról vékony füstcsík szállt felfelé, talán az andabaták uradalmából.

– Mennyire lehet? – kérdezte a fiú.

– Mi?

– Hát az a füst.

Ivy hunyorított, majd fejét csóválva szólalt meg:

– Messze ahhoz, amire gondolsz. Nem most fogunk velük találkozni. Gyere, menjünk vissza, mert Arlo aggódni kezd.

Lefelé menet azonban észrevettek egy másik füstöt is, ami vészjóslóan abból az irányból jött, ahol a Halott-barlangnak kellett lennie.

– Inkább az a kérdés, hogy az a füst mennyire lehet – mutatott arra Ivy. – Őszintén szólva azt hittem, hogy messzebb van még az az elátkozott hely. Lehet, a mesterednek volt igaza, és tovább kellett volna haladnunk a mai nap során.

A táborba érve beszámoltak Arlónak a látottakról.

– Ily mód résen kell lennünk. Bár a barlang még odébb van, ismerem a helyét, a füst mindenesetre beszédes, talán valaki más gyújtott tüzet. Mindenesetre az a valaki vagy valakik jóval közelebb vannak hozzá, mint mi, barátaim. Viszont most gyertek, együnk. Oly-ék levest főztek.

Páran húsért reklamáltak, de Oly lehűtötte a kedélyeket.

– Nincs minden nap hús, felejtsetek el. Nem kell minden nap vér folyjék, hogy jól lakjatok.

Erre páran morogni kezdtek, és Beldon is csúnyán nézett a vadőrre. Rossz kedvük azonban csak addig tartott, amíg bele nem kortyoltak a forró, gőzölgő, sűrű levesbe.

– A mindenségít vadőr uram! Te aztán tudod, mivel

nyűgözd le a törpét! – rikkantott Beldon. – Szavamra, e pillanatban jobban esik, mint a báránysült. Ezzel az ujjnyi zsírral a tetején, és a kövér cipóval már elleszek pár óráig.

Oly elmosolyodott, és gondosan eldugta az amforát, amiben a sajtolt olajat tárolta.

Ekkor alig hallhatóan dörrenés hallatszott nyugati irányból. Páran felkapták a fejüket.

– Ilyenkor égzengés? – nézett fel a tányérjából a törpe.

Arlo gyanakodva pillantott a hang irányába.

– Ez nem égzengés volt, Rigby fia, hanem varázslat.

Valaki harcol éppen.

Ez találgatásokra adott okot, és Orman máris indult volna segítséget nyújtani.

– Bár lelked nemes, de két okból nem engedhetem.

Mire odaérnél, már vége a csetepaténak, másrészt pedig felesleges veszélynek tennétek ki magatokat. Ha ez a zaj a barlang felől jött, akkor holnap úgyis megtudjuk, mi lehetett az oka.

Most pihenjen mindenki, hamarosan leszáll az este.

– És úgy nézem hideg éjszakánk lesz – vizslatta a vidéket Oly.

Késő este még egy-két zaj hallatszott nyugati irányból, majd elcsendesült minden. Csak a macskabaglyok nyávogtak, és pár denevér halk surranása hallatszott. A katonák kezdtek elvegyülni a civilekkel, és titokban előkerült egy kis sör is. Oly természetesen elsőként csatlakozott a körhöz, ahol pisszegés, és hadonászás kíséretében intették egymást halkabb beszélgetésre a kései lefekvők.

* * *

Az utazás harmadik napján alig indultak el, máris meg-

találták az esti robbantgatás nyomait. Egy szűk órányi gyaloglás után az út mellett tábornűz nyomait és szertesét heverő dolgokat találtak. Minden jel arra utalt, hogy sietve távozott az, aki itt tanyázott, esetleg nem önszántából. Egy számár legelészt békésen egy fához kötve, őt gondjaiba vette egy katona. Orman egy rögtönzött felderítő csapatot szervezett, amivel bevették magukat a sűrűbe, hogy túlélőket keressenek. Bő fél óra múlva eredménytelenül tértek vissza. Aki itt harcolt, az vagy elmenekült mindenét hátrahagyva, vagy elhurcolták.

– Arlo! – kiáltott egy bokor mellől Hagley. – Ez itt egy...

A mágus odasietett, de még mielőtt odaért volna, már tudta, mit lát.

– Egy totem pálca. Olyan, amit a nekromanták használnak.

Felvette a földről, majd bezárta a két tenyere közé.

– Ez lőtte ki a tüzet az éjszaka. Nemrég használták, de... más, undorítóóságok is történtek – dobta el irtózva.

Ekkor ért oda Marden, aki behunya a szemét.

– Arra ment – mutatott egy szűk csapás felé. – Látom! Most látom, menjünk!

Arlo intett Hagley-nek, aki meg intett pár lovasnak, hogy kövessék. A csapás hosszan kanyargott, amelyen a fiú törtetett előre időnként csukott szemmel. Egy sötét ruhás alakot látott az elméjében hátulról, ahogy a félhomályban botladozva halad előre. Közben Arlo odakiáltott neki, mert egyrészt nem bírta az iramot, másképp attól félt, hogy a nagy rohanásban megsérül vagy ő vagy valaki más. Ekkor egy vékony csermelyhez értek, amibe a fiú elővigyázatlanul belegázolt, majd jól el is hasalt – szerencsére a túloldalon, így nem ázott bőrig. Ez a jelenet ki is zökkentette a beleélésből, így tanácstalanul nézett a

többiekre, ők meg ugyanígy rá.

Az egyik katona szólalt meg:

– Gyerünk, ha erre jött, másfelé nem mehetett, csak tovább, mert ebben a sűrű bozótban nem lehet másfelé...

Így folytatták a kocogást, mígnem öt percnyi haladás után az ösvény kiszélesedett, és máris ott álltak a Halottbarlang bejáratánál.

– Hogyaza... – szitkozódott az öreg varázsló rá nem jellemző módon.

De ekkorra már az események feltartóztathatatlanul pörögtek előre, aminek kicsúcsosodásaként a barlangból előlépett egy döbbenetes külsejű személy. Enyhe meglepődés látszódott az arcán, de ezt leszámítva nem tűnt ijedtnak. Fekete talárján bíborvörös hímzések voltak láthatók, szürke haja előhullott a csuklyája alól. Míves tarisznya feküdt az oldalán, más felszerelése nem volt. Az előtte álló fél tucatnyi emberből azonnal kiszúrta Arlót. Hunyorítva nézett rá, egyúttal átengedve a kezdeményezés jogát. Azonnal felmérte, hogy túlerővel áll szemben.

Arlo várt pár másodpercet, majd miután ő is alaposan megvizsgálta az idegent, és hozzá hasonlóan felmérte az erőviszonyokat, megszólalt:

– Nem akarunk bántani. Átutazóban vagyunk.

Közben egy katona hátulról előhozta a pálcát, és odaadta Arlónak. A mágus kicsit egyensúlyozott vele, majd a szemlátomást megkönnyebbült idegen felé nyújtotta. A fákon átszűrődő napfény megcsillant a lakkozott markolaton.

– Ha jól sejtem, ezt te hagytad el.

A másik gyorsan érte nyúlt, és betűzte az övébe. Némi tanakodás után, hátradobta a csuklyát a fejéről, majd rekedt, mély hangon szólalt meg:

– Köszönöm! Én Xaldimárr vagyok Mel Ramolából. A

tegnap estém nem volt épp nyugodt.

– Azt hallottuk. Nekromágus vagy, ami számunkra nyugtalanságot kelt kissé, ezt meg kell értened. A pálcád szerint pedig...

– ...már halottak voltak... A tüzem leterített kettő támadót, őket támasztottam fel. Élőlénynek nem ártottam.

Arlo gyanakodva vizsgálta, de Marden a segítségére sitett.

– Igazat mond... – mondta, majd megszédült.

– Fiam... – fordult hozzá az öreg. – Túlterheled az elméd. Pihenj most már.

A jelenetet felhasználta Hagley, hogy ő is belépjen a társalgásba.

– Ne haragudj, ha esetleg túlon túl érdeklődő lennék, de mit keres egy nekromanta egyedül kint a vadonban a Halottbarlang közvetlen szomszédságában?

Xaldimárr enyhe göggel húzta ki magát.

– Te se haragudj, ha esetleg becsmérően hat a válasszom, de egy fiatal kardos ember ezt nem értené.

Majd miután látta, hogy a tizedes nem sértődik meg, folytatta:

– Gyanúsítva vagyok?

Hagley megvonta a vállát.

– Általam ugyan nem, pusztá kíváncsiság volt.

A nekromanta leült egy sziklakiszögellésre.

– Hát jó... A rendem megbízásából vagyok itt, de erről sajnos nem beszélhetek. Nem ártottam élőlénynek, az ájtatos fiú is megmondta – mutatott Mardenre, aki ekkorra már szintén ült, és egy kulacsból vizet szűrösölgetett. Mikor senki nem szólt erre semmit, egy meglepő kérdéssel állt elő.

– Merre tartotok? En nyugatnak... esetleg mehetnének

tovább együtt egy darabig.

* * *

A Mágusok Tornyában Maida éppen az ablak mellett teázgatott, mikor egy tanítványa toppant be hozzá.

– Úrnőm, galamb jött Arlo mestertől.

Bár még nem léptünk be fagyláros havába, pár korainak mondható hópihe szállongott azonnal olvadásnak is indulva a párkányon. A varázslónő elnézett messze nyugatnak, ahol a különítmény éppen úton volt, majd felocsúdva a szavakra megfordult, és átvette a papirost.

Rendem főnökéhez, kedves barátomnak!

Midőn harmadik napja meneteltünk teljes eseménytelenségben, és eltűnődve azon, hogy az évszakhoz lassan megérkező hidegek várnak ránk éjszakánként, megesett az első említésre méltó dolog is. A Halott-barlang felé közeledve éjszakai verekedést hallottunk, midőn napkeltével fel is derítettük miértjét. Ezzel együtt egy új útítársunk is akadt egy nekromanta személyében. A barlang lakói támadtak rá, és bírták menekülésre. Céljáról nem beszélt, de másnap védelmet kért tőlünk, illetve azt, hogy segítsük őt eljutni a Hirend régióig. Mondanom sem kell, hogy a társaság tagjai közül többen megütköztek a személyén, illetve azon, hogy velünk fog utazni pár napot. Tegnap délután átléptük a határt, és sokak nagy örömére sikerült egy fogadóban megszállnunk, igaz úgy nem állt rendelkezésre elég, de páran a katonák közül és a vadőreink, a druida és a goblin kényelmesen elaludt az istállóban.

Erős a gyanúm, hogy tudtom nélkül páran szeszest itó-

kákat hoztak magukkal, erre több jel is utalt. Például az esténkénti hangosabb társalgás, egy összetört üveg, amit reggel találtam meg, valamint Oly feltűnő jó kedve, amire két napig az indulás után nem volt példa. Mindegy, amíg nem okoz bonyodalmakat, inkább szemet hunyok felette.

A határ felé érve egy farkasfalka támadt az egyik lemaradt lovasunkra, de Beldon és a katonák időben odaértek, mielőtt kibelettek volna a lovat. A bestiák közül Beldon egyet pusztán kézzel ütött agyon, mivel a fejszéje éppen egy szekéren pihent. Erre a többi szétrebbent, úgyhogy a katonáknak csak annyi dolguk maradt, hogy a ló sebeit ellássák. Megmarad, de nagyon megijedt szegény pára. A lovasának nagy szerencséjére az állatot nem tudták ledönteni a lábáról, de védekezni nem tudott, mert a karddal nem érte el a támadókat, na meg félt, hogy a saját lovát sebzi meg.

A fogadóstól pontos eligazítást kaptunk arra vonatkozólag, hogy milyen irányba haladjunk tovább. Elmondása szerint Araneát elérve semmiféle határfigyelés nincs, de sajnos betérni sem tudunk sehová, onnantól csak a sátrak többé-kevésbé elégséges kényelmére kell támaszkodnunk. Az ételmünk bőséges, a sózott húshoz nem nyúltunk még, ameddig lehet vadászunk. Ivy és a katonák bőségesen hordják a húsokat, Bromley pedig mindig pontosan tudja, hogy milyen bogyó ehető, kár, hogy ebben a hónapban már friss zöltség nem áll rendelkezésünkre. A fogadóstól vettünk dunsztost és füstölt sajtot, így Oly finnyás étrendjével sem lesz gond. Amúgy nem tudom, milyen emésztőrendszere van, de ahogy néztem, simán elél vízi hínáron és gombán is. Ez utóbbiak közül azokkal a bódítókkal és mérgekkel sincs gondja, amitől egy tucat polgártársunk ágyanak dőlne.

Legközelebb híradást Araneából küldök, bízom benne,

hogy minden rendben lesz. Utunk legbiztonságosabb része következik, a Hirendi országot.

Üdvözlét a vadonból, öreg barátod: Arlo

Alig ért a végére, amikor a tanítvány ismét belépett. Jelen esetben a palotából hívták, de a fiú nem tudta, miért, és azt sem, hogy ki. Meglepetten vette tudomásul. Miután magára öltötte meleg talárját elindult lefelé a lépcsősoron. Gondolatai kavargtak, mikor kilépett az utcára, ahol apró pelyhekben esett a hó. Az udvartartás hivatalainak két hatalmas épülete közel volt a Mágusok Tornyához, így gyalogosan gondolta megtenni a távot. A Kis Kopárosról hóval vegyes késő őszi lombot sodort le az enyhe szellő. Összehúzta a nyakán a csuklyát, és megsziporázta lépteit. Út közben vele szembe jövő emberek lepődtek meg azon, hogy gyalogosan, hóban ázva sétál az utcán egy, a Mágusok Tornyából származó szemlátomást rangos személy. Egy-két tócsába is belelépett, és a kereszteződésnél egy szamaras szekér majdnem elütötte. A vezetője a bajusza alatt motyogott valamit elnézésképpen. Már-már bánva az egyszerű eljárást, rázta le a talárról a vizet, mikor a kapuőr útját állta.

– Tiszteletem, úrnő! Meg kell kérdeznem, mi járatban?

Majdnem elnevette magát, mert eszébe jutott Oly belépője az éjszakai gyűlésre.

– Igen, köszönöm... hmm... illetve jelezték, hogy várnak itt. Részleteket nem közöltek.

Az ő furcsálló arccal végigmérte, majd távozott. Előtte hellyel kínálta. Öt percnyi várakozás után két nagyon hivatalos megjelenésű férfi lépett az előtérbe.

– Öfelsége Winslow király várja a rendfőnök asszonyt –

szólalt meg az egyik.

Maida meglepetésében szinte elfelejtett felállni a székről. Majd lassan megemelkedett, és követte a két nagyon hivatalos megjelenésű férfit. Próbálta rendbe szedni a külsejét, miközben hosszú folyosókon haladtak el, végül egy bíborvörös terem ajtaját nyitotta ki neki az egyik kísérője. Kézze és főhajattal jelezték, hogy lépjen be. Becsukódott az ajtó, és mintegy öt percig megint nem történt semmi. Ez idő alatt csak ámult azon a fényűzésen, ami fogadta. Annak ellenére, hogy a helyiségen egyetlen ablakot sem vett észre, és fényforrást sem látott, teljesen világos volt. Végül kinyílt egy másik ajtó, belépett egy újabb férfi, hogy hangosan bejelentse az érkezőt:

– Őfelsége Winslow Garwulf Beorn A'Telgoth király!

Őszes, hosszú hajú, vékony ember lépett a helyiségbe. Narancsszín palástja bársony betétekkel és hímzésekkel díszített, fehér kesztyűt és kényelmes fehér lábbelit viselt. Maida felállt, és meghajolt. A király a kezével egy asztal melletti szék-re mutatott, megvárta, míg a nő leül, és ő is így cselekedett. Egymással szemben helyezkedtek el a két asztalfőn. Egy kakukkos óra jelezte hangoskodva a pontos időt, majd miután elnyugodott, halk ketyegéssel folytatta dolgát. Az uralkodó mély lélegzetet vett, beletúrt a hajába, majd ekképpen kezdte mondanóját:

– Tudomást szereztem róla, hogy a napokban a Mágus Torony felderítő csapatot indított Aranea földjére, hogy egy manapság Turrim Concidit néven ismert váromot átvizsgáljon. Arról viszont nincsen tudomásom, hogy ennek mi a célja. Ha megtenné, hogy ezt pár szóban összefoglalja a rendfőnök aszszony, akkor ezen hiányosság pótolva lenne.

Érezve némi dorgálást, Maida óvatosan kezdett neki a beszámolójának.

– Egy régi írást követünk nyomon felség, ami említést tesz bizonyos eseményekről ott.

A király rezzenéstelen arccal nézett rá, mintegy szótlanul kikényszerítve a folytatást.

– A prófécia..., aminek eltűnése óta...

A másik ekkor felemelte a kezét.

– Mi dolga a mágusoknak a próféciával? – kérdezte Winslow király kissé elszűkülő szemekkel nézve rá.

Maida egészen megdöbbsent. Annyira, hogy válaszolni sem tudott egyből.

– Felség...?

A király felállt, kezeit összefonta a mellén, és lassan elkezdett járkálni a helyiségben. Az eddigi izgalom lassan feszültséggé kezdett fejlődni a varázslónő mellkasában.

– Évről-évre feltűnnek különítmények, társaságok... kalandorok, akik vehemens módon vetik bele magukat a prófécia keresésébe. Sajnálatos módon senkinek nem sikerült eddig közelebb jutni a válaszokhoz, illetve olyan eset is akadt, amikor csak összebb kuszálódtak a szálak. Jelen esetben a Harcosok Céhe és a Mágusok Céhe közös küldetéséről beszélhetünk, ami a korábbi kezdeményezéseknél jóval alaposabb kiindulásnak tekintendő, viszont számomra mindenképpen furcsának tűnt, hogy udvartartásomat nem tájékoztatták a fejleményekről.

Közben Maida összeszedte magát, és pillanatok alatt rájött, hogy az uralkodó bizonyára már mindent tud az utazás hátteréről, ezért a következőképpen válaszolt:

– Uram, miért is terheltük volna az udvartartást egy olyan esemény ügyében, ahol fejleményről még nem beszélhetünk?

A király viszont talán érezhette, hogy túl számon kérő lehetett a stílusa, mert a beszélgetés kezdete óta most először

egy halvány mosoly jelent meg az arcán.

– Akár hatékony segítséggel szolgálhattam volna – tette szét a kezét.

Mintegy fél órát beszélgettek még, és a téma egyre inkább terelődött el a toronyról, illetve a célról. A palotából kifelé menet Maida azon tűnődött, hogy az egész eseménysorral, ami most már kétségtelenül halad előre a kibontakozás útján, vajon mit indítottak el. Winslow gesztusairól, és azok alapján, amiket mondott nem volt eldönthető, hogy a vállalkozásuk kedvére való-e, vagy talán ellenszenves neki. Visszatérve a Mágusok Tornyába, első dolga volt leülni az asztalához, hogy levelet írjon Arlónak.

5. fejezet

Turrim Concidit

Még a Hirendi-elágazásnál csatlakozott hozzájuk a birodalom egyik századosa, akinek galambbal adták hírét a közeledő különítménynek. Tekintettel a helyzet különös voltára, lemondott a vezetés jogáról, és inkább mintegy tanácsadóként szándékozott támogatást nyújtani a továbbiakban. A másik érdekes fordulat, hogy Xaldimárr találkozója meghiúsult, ezért úgy döntött, hogy velük tart a torony felé vezető úton. Arlo vegyes érzelmekkel fogadta a kérését, de belement a furcsa kompániába vele, mert egyel több ember vész esetén, de a gyanú ott dolgozott benne, hogy a feketemágust valamiféle perverzió vonzza a toronyhoz.

Aranea határán úgy érték át, hogy észre sem vették. A

terep egyre nehezebb lett, az eddigi lapos és füves ligetek helyett sűrűbb, sziklával és kövekkel tűzdelt rengeteg uralta le a tájat. Hepehupás dombok között kanyarogtak, és egyre gyakrabban került elő a bozótívágó is. Harmadannyit is alig tudtak haladni egy nap alatt, mint addig, és estére fáradtan telepedtek a tűz köré. Bár a folyó már nagyon közel volt, Hagley úgy döntött, hogy azon csak másnap kelnek át. Az esti vacsora közben többen is észak felé kacsingattak, hiszen jó tíz mérföld választotta már csak őket el a toronytól. A druida és a két vadőr körbe kémlelt a tábortól nyíllövésnyire, alaposan benézve minden zegzugba. Az erdő csendes volt, a folyó némán hömpölygött tőlük nem messze, és csak a felőle érkező csípős hideg jelezte nekik, várja őket.

A sült cobákok után elnehezült pillantásokkal mentek páran a vizes kocsi felé mosdani, de a többség kihagyta ezt az esti szeánszt, és azonmód koszosan vetette le magát a pricszekre. Főleg mert lassan fagyossá váltak az estéik. Talán órák is elteltek, de még mindig volt, aki ébren volt. A hely rendkívül nyomasztó hangulatot árasztott, és az öreg mágus is nyugtalanul feküdt a hátán, és csak nézte a sátor tetején átszűrődő tábor-tűz fényeinek a játékát.

Hagley megunt a kínlódást, úgyhogy felült. Órák óta csak forgolódott, nem jött álom a szemére, ezért úgy döntött, hogy sétál egyet a tábor körül. Magára öltötte a meleg palástját, majd lassú léptekkel elkezdett haladni a szekérsor körül. Csillagok nem voltak az égen, csak a komor felhők sejlettek a holdfényben. Valahol egy farkas vonyított, és ebben az idilli békében sejtelve sem volt még arról, hogy alig pár percen belül az egész tábor talpon lesz.

Először csak egy szarvasra gondolt, ahogy a patája alatt megroppan egy ág. Majd jeges fuvallatot érzett a tarkóján,

ezért megfordult. Ahogy meresztette a szemét, a teljes halvány-ságból elősejlett valami alaktalan tömeg, ami szépen lassan átfejlődött vélhetően valamiféle végtagokkal rendelkező entitássá. Mikor meglátta a többit, már a hangjukat is hallotta, ezért hátra hőkölve és zihálva kiabálta el magát:

– Lidércek, ébresztő, fel! Gyerünk, gyerünk!

A sivító hangú jelenések mintegy fél úton jártak a tábor és a faszor között, így éppen annyi ideje volt mindenkinek, hogy a csizmájába beleugorjon.

Egy katona kilőtt egy nyilat, ami azon mód átszaladt az egyik szellem testén.

– Ez itt nem célravezető, barátom – jelezte neki Oly és kiragadott a tűzből egy rönköt.

A következő pillanatban a közeledők közé dobta, amitől azok páran szétrebbentek. Az íjához nyúlt, majd kivett pár nyílveessőt a tegezből, amit addig már az oldalára csatolt. A hegyüket olajba nyomta, majd a tábortűzbe tartva meggyújtotta őket.

– Ezzel lódd őket! – mutatott a tűzbe.

A visítás egyre csak hangosodott, és ha ez még nem lett volna elég, furcsa gnómok közeledtek feléjük jóval gyorsabban, mint a lidércek. Kezükből hegyes lándzsákat tartottak, arcukon teljes apátia.

Mardennek elkerekedett a szája.

– Homunkuluszok!

Arlo szörnyűködve nézte a történetet.

– Uram irtalmazz! Lombikban kifőzött félemberek...

Katonák! Menjetek a gnómokra! Ne sajnáljátok őket, nincs lelük és tudatuk sem.

Majd előkapja a botját, és ekképpen szavalt:

– *Villám az égből lesújt, ellenemet lángra gyújt, pusztulj, ki ránk törsz ma éjjel!* – majd a botot feléjük tartva ki-

mondta a varázsigét – *Fulgurem-multum!*

Azon nyomban lecsapott hat-nyolc villám az égből hangos dörgéssel, és három lidérc lángra lobbant. A visításuk felhangosodott, majd hanyatt homlok nekiiramodtak az erdőnek. El viszont nem érték, előtte semmivé foszlottak.

Közben a vadőrök és pár katona tüzes nyilakat szórt közejük, ami hasonló hatást keltett, a gond csak az volt, hogy egyre többen siettek a tábor felé. A gnómokat a katonák fogadták és heves kardforgatás vette kezdetét. Azok szenvtelen arccal szurkáltak maguk elé. Bromley égneke emelte a kezét, és hangosan kiáltott:

– *Állkapsod erős, lábaid gyorsak, legyen hát farkas!* – és hármat suhintott a mutatóujjával.

Három farkas jelent meg előtte, akik gondolkodás nélkül a támadók közé vetették magukat.

Beldon a fejszéjével üvöltve ugrott a homunkuluszok közé, de hamarosan megjelent az ő igazi ellenfele egy óriás képeben. Szemre ember volt, de nagyon magas, és rút göcsörtök borították a testét mindenhol. Azonnal látható volt, hogy ő irányítja a mintegy méternyi magasságú gnómokat. Kiszúrta a törpét a kavarodásból, és felé iramodott.

– Vigyázz Beldon! – ordított oda Orman, épp idejében, hogy a törpének ideje maradjon elugrani a hatalmas bunkósbot elől. Ezt követően egyszerűen átszaladt a támadója két lába között, majd a fejszével a feje felett hátrafelé sújtva hatalmas erővel tomporon vágta azt. Ettől az óriás két térdre rogyott, de fordultában a fegyverével eltalálta Beldont, amitől ő egy rövid időre megszédült. Miközben próbált feltápászkodni, és az eszméleténél maradni, az óriás felállt, és egy végső csapásra emelte a rettenetes furkóst. Erre ért oda Orman, hogy egyetlen csapással levágja kétkezes kardjával a fegyvert emelő kart. A fur-

kós azzal együtt a földre hullott.

Ez azonban még mindig nem terítette le a szörnyet. Ahhoz Marden hathatós közbelépése kellett. Tarisznyájából kikapott egy maroknyi méretű fiolát, megcsókolta, majd futtában hozzávágta a fejéhez. A robbanásra mindenki összerezsent, majd mire a füst eloszlott, az óriás egyetlen hang és fej nélkül rogyott össze.

A goblin teste körül kékes ragyogó fény jelent meg, majd berohant a homunkuluszok közé. Ritmikusan visszhangzó hang hagyta el a száját, amitől teljes káosz alakult ki. A homunkuluszok egy része ránézett, majd amikor apró karjait a lidércek felé fordította, onnantól azokat támadták. Hatásuk ugyan nem volt rájuk, de ennyivel is kevesebb támadóval kellett a katonáknak számolni. A megbabonázott lélektelen sereg támadása teljes összeviSSzasággá változott.

Ezt a káoszt használta ki a nekromanta. Arlo elszűkült szemmel nézte, ahogy a totempálca felemelkedik. Xaldimárr szemei halvány vörös fénnel kezdtek el világítani, majd rekedt hangon kimondta a borzalmas mondatot:

– *Állj fel, és szolgálj!* – mutatott rá a letaglózott óriásra.

Az fej nélkül felemelkedett, majd pusztá kézzel elkezdte ütni vágni a gnóموkat. Már ami megmaradt neki. Közben a halálmágus másik kezével suhintott, amitől förtelmes dögszag lengte körül a környéket, és pár homunkulusz elkezdett fuldokolni. Arcukon semmi változás.

A látványtól pár katona bepánikolt sőt, az egyik hányni kezdett. Xaldimárr rettenthetetlen, talán kissé perverzül élvezkedő tekintettel tartotta a pálcáját az óriás felé, aki mindaddig csépelte a saját lényeit, amíg a mágust az egyik le nem döntötte a lábáról.

Ekkor összerogyott, akárcsak Xaldimárr. Őt egy erő-

sebb lélekjelenléttel bíró katona húzta ki a forgatagból, mielőtt agyonverték volna. Nyhundéhoz hasonlóan Oly teste körül is halvány fény kezdett derengeni, amit bár irányítani nem tudott, de nagy baj esetén magától megjelent egyfajta védelmet biztosítva neki. Egy lángoló bottal csépelte mindent, ami az útjába került, miközben eszelősen röhögött.

Ivy a nekromantához sietett, majd amikor megállapította, hogy nem sérült meg súlyosan, mellé guggolva gyors egymást követően gondos célzás után kilőtt két égő nyílat. Az egyik két homunkulusz testén is keresztülhaladt, mielőtt egy fa törzsében állapotodott volna meg. A másodikkal a lidércek hadának a legsűrűbb tömörülésén hasított végig.

A testtel bíró támadók lendülete megtört, őket a katonák rövid idő alatt kardélre hányták, de a lidércek még mindig özönlöttek az erdőből. Arlo kör alakú mozdulatot tett a bottal, amitől egy lánggyűrű indult útjára, és perzselt meg jó pár szellemet.

– Nem fogom sokáig bírni! – ordította – Túl sokan vannak.

Ekkor Marden kiabálta túl mesterét.

– Mindenki hasra! Füleket befogni!

Azzal egy újabb butykost lóbált meg a feje felett.

– Készen állsz mester? – nézett az öregre. Az bólintott.

A hirtelen csendben páran felpillantottak a földről, és a következő látvány tárult a szemük elé:

A fiú feldobta az üvegcsét, ami lassan izzani kezdett, majd Arlo megcélozta azt a botjával, és az alábbit mondta:

– *'alaenuk 'an tahtariq!*

Hatalmas robbanás következett, amibe beleremegett az egész tábor. A lovak ágaskodva nyerítettek fel, a tábortűzet meg kis híján kioltotta a lökeshullám.

Pernye szállt alá, és mindenki várta, hogy mi következik. Bromley körül szabályos nyolcasokat leírva karvályok keringtek célpont után kutatva. Egy intésére szertefoszlottak. A goblinból csak egy szempár látszott. Halk csettintést követően láthatóvá vált. A lidércek eltűntek.

* * *

– Ide valaki, gyorsan! – kiáltotta egy katona.

Mások szintén segítségért kiáltottak.

– Sérültek? – kérdezte Ivy.

– Halottak! – jött a válasz a tábortűz felől. – Három bajtársunk már nem tér haza. – jelezte a százados lehajtott fejjel.

Őket a homunkuluszok koncolták fel, miután a lidércek sikítása miatt képtelenek voltak a védekezésre. De több sérült is volt. Egy huszárnak kis híján levágták a lábát, törött csontja látszott a rettenetes vágás alatt. Félig eszméletlenül nyöszörgött. Arlo szaladt oda hozzá.

– Ivy, Oly! Parázssboróka, és kék tapló kell, tudjátok mihez! Siessetek, megmenthető a lába. Nem vágott a fegyver nagy eret, a vére még kitart. Katonák! Kötszert hozzatok, sokat!

A két vadőr bevette magát a sűrűbe egy-egy fáklyával. Közben a druida kondérban vizet tett fel forralni, aztán odaszaladt a súlyosan sérült katonához. Rátette a kezét a sérült lábra, majd az orra alatt mormolni kezdett. A vérzés hamarosan elállt.

A katonák közben ágakat és gallyakat vagdostak, amikből hevenyészett hordágyakat kötöztek. Fél tucat sérült ugyanis egyelőre nem volt olyan állapotban, hogy a lábán közlekedjen. Közben a nekromanta magához tért, és ködös tekintettel nézett szét.

– Mivel még élek, feltételezem, mi győztünk – kezdte bágyadt hangon.

Az éjszaka nyomott hangulatban telt. Úgy döntöttek, nem állnak tovább, helyette megkettőzték az őrséget. A lidérccek ritkán támadnak meg egy karavánt egymás után kétszer, főleg akkor, ha nem jártak elsőre sikerrel.

Reggel Arlo hagyta az embereket addig pihenni, amíg akartak. Dél volt, mire útnak indultak. A szekereken annyi hely volt, hogy a lábán sérült katona elfeküdhesse, valamint Arlo az időközben elkészült varázserejű főzettel kenegethette a sérült részt. Arlo a gyógyító mágia nagymester fokozatú művelője volt, tudása messze földön ismertté vált, amikor a kalózok elleni háborúban szinte gyerekfejjel ápolta a sérülteket. Mindössze tízévesen felvételt nyert a Mágusok Céhébe, és tizenöt éves korára már konduktori rangban praktizált. Most az ősi Fűves Iskola varázsigeit mormolta, aminek a segítségével a katonára pár nap alatt visszanyerheti az egészségét. Bár kissé elnyűtt arcot vágott, és apatikusnak tűnt, de elmondása alapján nem voltak fájdalmai.

– Jól van barátom, erős vagy, mint a medve, és szívós, mint a szarvas. Holnap talpra állhatsz.

Bár út szelte át a vadont ezen a helyen, a valóság azonban sokkal árnyaltabban hatott. Útnak jóindulattal sem lehetett nevezni azt a csapást, amiből itt-ott kockakövek meredeztek, hogy inkább botladozzanak bennük, mint vigye őket valamerre. Dolgozott a bozótvágó, a fejsze, és még Beldon is zsörtölődött rendesen. Két katonát még hordágyon kellett vinni, egyiküknek láza lobbant. Arlo ide-oda ingázott köztük, itatta, etette őket, és időnként a mellkasukra szorított kézzel mormolt szavakat.

Az idő sem volt hozzájuk kegyes, nagy hópelyhek hullottak az égből, lassan szürkévé majd fehérré változtatva a vi-

déket. Madártávlatból nézve a festői tájat már kettészelte a folyó, ami azt jelentette, hogy másnapra elérhetik a tornyot. Az erdő mélyéről kíváncsi szemek figyelték a vonuló embersereget. Néha állatok neszelése hallatszott, varjak károgtak, baglyok huhogtak, őzek ugrottak fel előttük. Teljes szélcsendben haladtak, pihenőidőben szinte a pelyhek is hangot adtak ki leérve. Nemigen volt beszédes kedvében senki, inkább csak néztek maguk elé. Ebéd után a sátrakban pipa füstje és sör szaga terjengett, amit a feszültség oldására engedélyezett nekik az öreg mágus.

Az utolsó éjszaka a cél elérése előtt eseménytelenül és csendben telt. Csak a tábortűz ropogott, és a lovak horkantak fel időnként. Xaldimárr praktikái között volt egy jámbor varázslat, amivel forró lávát tudott idézni a sátor közepére, így a kinti hideg ellenére is komfortosan tudtak aludni. Akinek lassabban jött álom a szemére egy darabig figyelte a kondérnyi vörösen izzó olvadt anyagot, és ahogy remegett felette a levegő.

* * *

Másnapra elérték a folyót, és meglepetésükre egy régi duzzasztó maradványai álltak ki a mederből, ezen gond nélkül át tudtak kelni. Negyed óra múlva a menetoszlop elejéről harsányan rikkantott hátra Orman:

– Látom a célt!

Alig egy nyíllövésnyire megfeketedett torony magasodott a fák fölé. Tíz perc elteltével drámai hirtelenséggel kirajzolódott előttük a Turrim Concidit, a Leomlott torony. A felszerelés lepakolása után kifogták a lovakat a szekerek elől, és csak álltak némán bámulva a romos építményt. Hat emelet magas-

ságban ágaskodott fölējük, keletnek és északnak hosszú épület-szárnyak húzódtak. Az egykoron itt álló várkastély tornyaiból az egyik teljesen ledőlt, a másik omladozó tetején bástyakövek meredeztek. Néhol gerendák lógtak ki a falból közülük sok el-szenesedve. A növényzet a velük átellenes oldalra erőteljesen betört, a természet ereje a köveket szétfeszítő gyökerek formájában nyilvánult meg. Ahol a csapat állt, egy széles tisztáson ideális táborhely adódott. A lombhullató tölgyfák között feltűnt egy-egy fenyő is, valamint boróka, és más örökzöld cserjék. Az egyik tölgy tetejéről egy kíváncsi kuvik leste a különítményt. Az egyébként éjszaka aktív kis állat Ivynek felkeltette az ér-deklődését. Nem ez az első jele annak, hogy ezen a környéken sok minden rendellenesen működik.

– Az állatok furcsák, és másak errefelé – motyogta.

Az épületnek két hosszabb szárnya nyílt egymásra me-rőlegesen, és az általuk képzett derékszög sarkán emelkedett a még álló torony. A szárnyak által körülölelt részen kisebb épü-letek voltak láthatók, talán a személyzet lakrészeiként szolgál-hattak. Romos istálló, kút, kisebb kaszárnyára emlékeztető ház. Egy kápolna is helyet kapott az udvaron. Egykoron igazán ra-gyogó uradalom lehetett ez itt kint a vadonban. Ahol a növény-zet még nem dominált le mindent, az idevezető utak nyomai is látszódtak sugárirányban indulva szerteszét. Talán valaminek a központja lehetett ez a várkastély. A környéken sok szikla me-redezett az épületkomplexumot mintegy körbe ölelve, és talán pont ez lehetett a helyszín kiválasztásának a szempontja az épí-tői által. Bár a folyó nagyon közel volt, és az udvar közepén meredező kút igazán meggyőzőre lett méretezve, találtak egy árokrendszert is, ami nyilvánvalóan csatornarendszerként mű-ködött másodlagos vízellátás céljából. Lassan körbejárták, amit körbe lehetett, és ezzel egy jó óra is elment. A hátsó részt átha-

tolhatatlan rengeteg határolta, érezték, oda kellene fog a fejsze.

Napokig fog tartani a romok alapos átkutatása. A tegnapi havazás után most verőfényes napsütés olvasztotta latyakká a leesett csapadékot. Teljes szélcsend és némaság uralkodott a vidéken.

– A havat ne hagyjátok elolvadni! Hordókba pakoljatok belőle, annyival kevesebb vizet kell a folyóból hoznunk – adta ki a feladatot a százados.

Oly egy boróka mellett állt, és jóízűen falatozta annak bogyóit. Egy katona gyanútlanul és kíváncsi módon leszakított egyet, majd bekapta.

– Ne! – szólt rá a vadőr. – Ne azt! Az mérgező. Ott a másik. Látod, hogy különböznek? Ez kékes, a másik inkább lila. Soha ne egyél kék bogyót az örökzöldről! Bár kétlem, hogy neked akár a lila is ízlene.

– Hogy tudja ezeket megenni? – Bámulta Marden a jelenetet.

Arlo csak a fejét csóválta válaszképpen, miközben a katona fanyar képpel köpködött.

– Ember, te beteg vagy... – törölgette a száját.

Oly jóízűen kuncogott, és betömött egy fél marékka a rémes termésből a szájába.

A druida és Ivy előhúzta a nagy kondért, amibe magukkal hozott zöldségeket és fűszereket pakoltak, majd három katona jó néhány fácánnal tért vissza az erdőből.

– Megtennéd nekem, hogy a húst csak a végén dobod bele? – böfögött az öklébe Oly. – Kedvem szottyant egy jófajta zöldségleveshez, amelyet csak te tudsz, kedves húgom.

– Hogyne, amennyiben arrébb húzódasz a borókabüzződel, drága bátyám. Muszáj neked állandóan ehetetlen szörnyűségeket zabálnod? Egyél inkább taplót, az legalább szagtalán.

Eközben Orman és Beldon vezetésével a katonák neki-
láttak egy rögtönzött faház építésének. Mivel sok kéz volt, az
építkezés is gyorsan haladt. Estére álltak az oszlopok és a tető
váza.

– Holnapra ez készen lesz – jelezte a törpe. A fák itt
erősek és egyenesek. Ha az állatok nem is, de a növények
szemlátomást szeretnek errefelé. Még hordunk ide a kövekből
egy keveset, és prima szálláshely lesz. Ezzel és a sátrakkal
együtt kényelmesen elleszünk.

* * *

Este máris történt valami. Velőtrázó férfisikolyra ébred-
tek valamikor hajnali egykor. Az egyik huszár üveges szemmel,
révült tekintettel bámult maga elé a priccsén ültében, és egyre
csak ordított. Nagy sokára sikerült felrázniuk, amitől felébredt
ugyan, de a rémület megmaradt a tekintetében. Megszólalni
nem volt hajlandó, csak reszketett, mint a nyárfalevél. Arlo
adott neki valamit, amitől villámgyorsan elaludt. Reggel sem-
mire nem emlékezett.

Mindenkit hagytak addig aludni, amíg szeretett volna.
Hagley fontosabbnak tartotta a sietség helyett a kipihentséget,
főleg az éjszakai ijesztő eset után. Ezt követően úgy látszik ün-
nepélyes és hivatalos kedvében volt, vagy csak át szeretne vol-
na adni a vezetést a feljebbvalónak, mert az alábbi szöveggel
állt a százados elé:

– Üdv százados! A csapatunk készen áll felderíteni a
rom titkait. Mi vagyunk Arania lovasai, és ki fogjuk nyitni azt a
ládikát, ami el van rejtve a felső toronyban. Lovaink a kastély
körüli fűben legelnek. Várom a további utasításokat!

– Értem, tizedes! Sziklák és téglák mindenfelé, szóval

legyél óvatos! Ez itt az Ősi Gonosz majorsága, szemek figyelnek minket mindenhol. Éhes fogak várnak ránk. Az Őreg Szellem legyen veled, és sok szerencsét a csatához!

Összecsapták a tenyerüket, és mellkasukat egymáshoz nyomták.

Elindultak dolgukra, majd a százados visszafordult:

– Hagley..., Milyen ládika?

Az megvonta a vállát, majd mosolyogva jegyezte meg:

– Mit tudom én... De jól hangzott, nem? Amúgy gondolom, valamiben csak el van zárva a prófécia. Százados! Milyen csata?

Oly, Beldon, Bromley és pár katona az építmény hátsó feléhez ment, ahol elkezdték a bozótost aprítani. Arlo vezetésével páran körbekémlelték az udvari épületeket, majd darabidő múltán úgy döntöttek, hogy be is néznek azokba. Néhol nagy köveket kellett megmozgatni, hogy a bejárat megnyíljon. Ajtók, ablakok mára szinte sehol, ahol mégis voltak, ott körültekintéssel kellett őket nyitni, mert szinte azonnal leszakadt mindegyik. Külön csapat indult a vizesárok mentén el. Itt szintén elkelt a fejsze és a bozótvágó. A goblin Ivyvel és Ormannal az erdőt vizslatta át, ezzel az ő munkájuk tűnt a legkevésbé fárasztónak.

Az épületeket átvizsgáló társaság talált először valami érdekest. Elsőre valamiféle templomnak tűnt, de a totemtoronynak tűnő épületrészről kiderült, hogy kémény. Ez bizony egy varázsló hajléka volt, nem is akármilyen. A polcokon pókháló és vastag por lepte üvegcsék és pergamenek sorakoztak nagy összevisszaságban. A kémény egy kandallóban gyökerezett, a mellékhelyiségekben további polcok, és asztalok. Nagy rendben további papírok, és könyvek a fiókokban.

– Hogy maradhatott itt ennyi minden épségben? Már

úgy értem legalábbis ennyire épségben – kezdte Marden. – Ezt a kuplerájt inkább az ide bekószáló állatok csinálták. Emberfia nem járt itt, de vajon miért?

– Erős a gyanúm fiam, hogy azért, mert mi vagyunk az elsők, akik olyan örültek, hogy ide merészkednek – válaszolt a mestere.

– Ez itt nekünk egy kincsesbánya, Arlo mester.

– Jól látod. Itt elveszünk egy darabig.

Majd levett a polcra egy fiolát, ami bár el volt dőlve, de a tartalma érintetlennek bizonyult, köszönve a gondos vizsgálásnak a dugója körül.

– Ezt itt már a színéről felismerem. A tengerek mélyén él egy olyan medúza, ami érintéssel megbénít mindent. Jellegzetes sárgászöld nedvét kinyerni a legnagyobb veszélyek egyike, amit csak ismerek, mivel az állatnak még élnie kell a művellet során, és nem is pusztulhat bele, mert a levett folyadék után nem működik. A tartósítása pedig további ritka anyagokat igényel. Vajon mire kellett ez nekik?

A fiú elkerekedett szemmel nézte. Arca kipirult, gyermeki izgalom vett erőt rajta.

– Gondolod, hogy sikerrel jártak?

Az öreg cinkosan rákacsintott.

– Minden bizonnyal. A fiola tartalma könnyen mozog, zavarosodásnak semmi nyoma. Egy csepp ebből egy elefántot is kiütne hosszú órákra.

* * *

Nerva Gordianus birodalmi százados naplója:

A birodalom 2537-ik évének fagyláros hónapja, 2-án:

Hagley tizedes átadta a parancsnokságot a mai napon. Vegyes érzelmekkel fogadtam a megtiszteltetést, de ha már így alakult, nem sok választásom maradt. Szemlátomást Arlo nagymestert nem zavarta a dolog. Ez a hely bár gyönyörű, mégis a hideg futkos tőle a hátamon, és szerintem ezzel nem vagyok egyedül. Sokat nem tudok róla, csak amennyit a Hirendtől idejövet elmeséltek az útitársaim. A katonák, de még a lovak is idegesek, olyan érzésünk van, mintha valakik vagy valamik folyamatosan figyelnének minket. Még ha süt is a Nap, valami nyomasztó légkör települ az emberre, ami miatt szorongva várja az estét, és minden napkelte újabb megkönnyebbülés.

A megérkezésünk után külső szemrevételezéssel derítettünk fel, amit csak lehetett a környéken. Páran már behatoltak volna a folyosókra, sőt a toronyba is, ezt azonban még nem gondoltam volna bölcs döntésnek. Amíg nem tudjuk, mi vár ránk, ha rohannunk kell bentről kifelé, inkább nem engedek be senkit.

A varázslóink számukra nagyon izgalmas és hasznos dolgokat találtak egy épületben, ami szintén egy mágus lakhelye és műhelye volt egyben. Számos vajákos kegyeszer, mérég, csodatévő folyadék, fűvek, varázshotok, miegymás tárolóhelyéül szolgált egykoron, mostanra nagy kuszaság van ott. Elvadult gyümölcsös terem még mindig az északi fertályon. Ezt a lehullott termésből láttuk, már amit a növényevő állatok meghagytak.

Az uradalmi istálló annyira jó állapotban maradt meg, hogy a lovakat ott szállásoltuk el. Szénánk és abrakunk van bőven, de a hó elolvadt, így simán ellegelésznek még. Pár katonát megróttam a lószerszámok hanyag kezelése és az állattal nem megfelelő bánásmód miatt. Belátták a jogosságát. A ló egészsége és erőnléte egyenlő a katona egészségével és erőnlétével egy

ilyen kietlen vidéken. Ebben nincs engedmény.

Ormanék az erdőben semmit nem találtak, illetve majdnem semmit. Az egyetlen említésre méltó dolog odakünn egy barlang, amibe vagy százlépésnyire hatoltak be, aztán elágazásokat találtak, így jobbnak látták, ha felhagynak a felderítéssel egyelőre. Ivy aggódik az állatok rendellenes viselkedése miatt, véleménye szerint a helyen valamilyen rontás ül, ami megzavarja az életmódjukat. Ezt egyébként az emberek is érzékelik, sőt, én magam is érzékelem. Bízom benne, hogy mihamarabb végzünk a feladattal, és elindulhatunk haza. Ivy másik észrevétele az volt, hogy sok, itt nem őshonos növény terem errefelé, amiből egykoron jelentős kertészeti tevékenységre gyanakszunk.

A kastélyhoz vezet egy vizesárok, amin a jelek szerint a folyó vizét vezették be. Hagley tizedesék végig mentek rajta, és zsilipeket, őrbódékat találtak. Már használhatatlan állapotban van, de annak idején prima szolgálatot tehetett az itt élőknek. Ó, bárcsak láthatnám, milyen volt ez a hely fénykorában. Jobb életre nem is vágnék annál, mint amilyen itt lehetett. Ivóvíz bőven, a mezők dúsak és gazdagok, az erdő, mint egy karos-szék, úgy öleli körbe a hatalmas udvart. Körös-körül sziklák emelkednek.

Most itt az este, csend van, de félelmetes csend.

* * *

A keletre néző szárnyal kezdtek a kastély felderítését. Ez egy két emeletes, mintegy százötven méteres, a földszinten gazdasági helyiségekkel, az emeleten pedig szobákkal teli épület volt. A főbejárat a toronnyal átellenes oldalon, annak a végében nyílt, azon hatoltak be. Mivel az ajtók nagy része már ki-

dőlt, vagy elkorhadt, így az eredetileg sötét folyosó fényárban úszott, az enyhe reggeli ködben fénypáasmák sávjai tették rejtélyesebbé. A druidán és a vadőrökön, valamint négy fegyveresen kívül mindenki behatolt. Hármass csoportokban kezdték el a helyiségek átvizsgálását. Az egész művelet alig pár óráig tartott, és nem eredményezett semmit. Törmelékek, elmállott deszkák, lógó gerendák mindenfelé, és számukra teljesen érdektelen tárgyak.

– Ez itt – kezdte Beldon – a Rimula-rengetegből való.

Egy szekrényre mutatott, melynek még álltak az oldalai, és az ajtajai is.

– Csak ott nőnek olyan tölgyek, amik bútornak, vagy építőanyagnak feldolgozva több száz évig is kitartanak az idő vasfoga ellen. Micsoda munka, mily nemes alapanyag – simította végig.

– Törpe uram, bocsásd meg, de én egy egyszerű katona vagyok, és nagyon szeretnék innen mihamarabb kerekedni, ezért, ha nem haragszol, folytassuk...

Beldon kicsit zavarba jött.

– Ó, igen, igen. Hogyne vitéz úr! Folytassuk a munkát, igazad van!

Konyha, fürdő, könyvtárszoba, raktárak, társalgó, egy kisebb színházterem székekkel, színpaddal, mind-mind úgy festett, mint ahonnan pánikszerűen távoztak. A konyhában egy fazékban bekövesedett ételmaradék is volt, ami lényegében százötven éve ott állhatott.

– Mi a fészkes fene történt itt? – kérdezte Orman. – Ezek elmenekültek vagy egyszerűen köddé váltak? Ha menekültek, ki elől? És ha menekültek, miért hagytak itt mindent azok, akik elől menekültek? Egészen értékes dolgok is vannak itt... Tessék, ez például! – emelt fel egy első ránézésre is ne-

mesfém óraszerkezetet, ami talán drágakövekkel volt kirakva.
De egy másik fiókban pénzérméket talált.

A könyvtár könyvei közül már elég sok elkezdett mállalni, de amelyik nem, annak a lapjai is kipotyogtak, úgyhogy Arlo utasításba adta, hogy ott semmihez ne nyúljon senki. Bár nem nagyon hitt benne, hogy értékes irományra bukkannak, nem is zárta ki azt.

A torony felderítése

A harmadik napon Hagley és Gordianus vezetésével két csapat indult a toronyba. Két lépcsőház volt az épület két oldalán, melyek emeletenként egy folyosón keresztül össze voltak közepén kötve. Maga a torony jó hússzor húsz méteres alapterülettel bírt, és szintenként tíz-tizenöt helyiség volt benne kiépítve teljesen változó méretben és formában. Már a szárnyak átfésülésekor is kiderült számukra, hogy ez a hely egy labirintus, de így, hogy hat szintet kellett feltérképezni, tényleg zavarba ejtőnek érezték a feladatot. Az idő szokatlanul borongós volt, szinte félhomály lepte el a vidéket. Még a köd fehérje sem segítette őket, sőt, az a köd ezen a napon inkább szürkének tűnt. Hideg nem volt, de minden átnedvesedett, sajogtak az ízületeik, és zihált a tüdejük.

A Hagley vezette brigáddal tartott Arlo, Oly, Xaldimárr és Bromley. A másik csapatban Ivy, Beldon, Nyhund és Orman tartott a századossal. További öt-öt kardforgató tartott velük. A maradék letről figyelt. Értelemszerűen az íjakhoz értő katonáknak sok hasznát nem vették volna zárt térben, így ők készenlétben álltak. Másfelől a lépcsőházak szűkek voltak, így csak libasorban lehetett haladni felfelé. Többen felmásztak a szárnyak és az udvaron lévő épületek omladozó tetejére, ahonnan szükség esetén a torony jól belőhetőnek tűnt. Marden az íjászokkal figyelt kívülről, robbanó fioláit és botját gondosan előkészítve.

Pár ügyes kezű katona Beldon vezetésével készített két hosszú létrát, amiket a harmadik emeleti erkélyekig rögzítettek

arra az esetre, ha gyorsan fel kell érn.

A földszinten és az első emeleten nem sok érdemes dologgal találkoztak. Az uradalom legszebb helyiségei lehettek ezek, elsősorban a házigazda és a családtagok kényelmére igazítva. Emellett vendégszobák garmadája és díszes étkezők nyíltak jobbra-balra. Az enyészet dolgozott, egykoron gyönyörű bársonyfűgönyök lógtak szakadozva, mives kanapék, karosszékek mállottak-korhadtak a nedves tengeri levegőben. Néhol patkányok és rágcsálók rebbentek szét jöttükre, máshol galambok röpködtek ki az ablakokon.

– Arlo! – kiáltott hátra, illetve lentre Xaldimárr – Ezt nézd!

Egy holttest feküdt a harmadik emelet lépcsőfordulója és a folyosó találkozásánál. Közelebb sem kellett menni, hogy megállapítsák, az illető nem a közelmúltban hunyt el. De miért nem nyúltak hozzá a vadak?

– Ha esetleg nem zavar senkit, hogy... szóval én meg tudom egészen pontosan mondani, mikor halt meg – nézett sandán a nekromanta.

Páran összenéztek, Arlo megvonta a vállát, Oly viszont Bromley-re nézve így szólalt meg:

– Mester, nem nézzük meg a kilátást a déli oldalról?

– De, de, hagyjuk dolgozni a mágust.

– Ugye? Ugye? Gyere kérlek...

Xaldimárr felemelte a totempálcát, és az alábbi mondat hagyta el ajkait:

– *Ptóma apokalypsei ta mystiká sou!*

A halott alig láthatóan megmozdult, majd remegés futott rajta végig. A folyosó elsötétült, és furcsa emberi beszéd hangjai hallatszottak nagyon messziről. Az egyik katona csatlakozott Oly-ékhoz, a többek csak hűledeztek magukban. Arlo

komor arccal várta a vizsgálat eredményét. A feketemágus szemei felakadtak, és csak állt ott, mint a cövek. Ez alig fél percig tartott, de végül a sötétség eloszlott, ő pedig megszólalt:

– Ez az ember mintegy negyven éve fekszik itt a vérébe fagyva. Vadállat ölte meg, de nem nyúlt hozzá utána. Macska-féle lehetett, talán hiúz.

– Hiúz? – lepődött meg az egyik katona. – Azok nem támadnak emberre. Sőt, még egy kifejlett hím egyed sem bírna el egy emberrel.

– Ne magadból indulj ki barátom – nézett rá Xaldimárr. – Egy átlagos felnőtt talán megijed egy ilyen állattól, szaladni kezd, az meg ösztönből rátámad.

A torony felsőbb szintjei felé haladva, mintha sötétebbé vált volna minden. Az idő még korai volt ehhez, de valahogy elkezdett elmenni a fény a világból. A két csapat tagjai értetlenül pislogtak egymásra nem értvén a jelenség mibenlétét.

A lépcsőházakat összekötő folyosó egyik végéből kiáltott át Oly a másik csapatnak:

– Ti is észlelitek? Mi van a fénnel?

– Az van vele, hogy nincs – jött a válasz a goblintól. – Szavamra, furcsa egy illúzió ez. Aki ezt csinálja, érti a dolgát.

Mire a legfelső szintre értek, koromsötét volt minden körülöttük. Az ablakokon kinézve a táj is éjszakai mivoltában terült el odalent. Arlo fényt csinált a botjával.

– Soha életemben nem láttam ilyesmit – jegyezte meg.

– Kutassuk át, amit lehet, aztán tűnjünk el innen a fenébe.

Ekkor Hagley rikkantotta el magát.

– A láda!

Értetlenül néztek rá.

– Én csak viccből mondtam Gordianusnak az udvaron, most meg tessék, itt van! – mutatott rá egy méretes és díszes lá-

dára. – Százados! Találtunk egy ládát, gyertek át a másik oldalra.

Egy porlepte régi, de épségben megmaradt tárolót találtak, aminek nagy lekerekített teteje volt nehéz kovácsolt vaspántokkal. Zár, lakat, semmi. A helyiségben nem is volt más, csak az árnyékaik ugráltak a falakon a mágus botja végből áradó fényben. A tizedes körbejárta a ládát, és ekkor ért oda a másik különítmény is.

* * *

Eközben lent az udvaron Marden sasszemekkel vizslatta a tornyot.

– Mi történhet? Nagy a csend – nézett rá egy íjászra.

A másik megvonta a vállát.

– Nem tetszik ez nekem.

Hosszan és élesen füttyült egyet. Az íjász belekiáltotta a felettesei nevét a ködbe. Semmi válasz. Másoknak is feltűnhetett a szokatlan nyugalom, mert többen is elkezdtek füttyögni meg kiabálni.

– Létrákat az erkélyekhez. Felmegyünk.

– És a tábor? A lovak? A felszerelés? – kérdezte a katoná.

– Igazad van, négy ember itt marad őrködni. Két íjász, és két kardos. Gyerünk, fel a létrákra!

Elsőre némi bizonytalanság látszódott az arcukon, aminek egyik oka az lehetett, hogy egy tizenhat éves mágus tanoncra kell hallgatniuk. Ennek ellenére hamarosan szinte az összes katona behatolt a torony két ellentétes oldalán lévő erkélyen keresztül az épületbe. Marden belekiáltotta mestere nevét a sűrű félhomályba. Közben a katonáknak is feltűnt az elsőte-

tült ég, és halkan elkezdtek róla pusmogni.

– Fent vagyunk a tetőszinten! Várjatok ott! – jött a válasz fentről.

Hagley eközben odaállt a láda mellé, majd az alábbiakat mondta:

– Harcosok! Kincset rejt e láda, ami talán segít felvirágoztatni a birodalmunkat! Én Hagley, akit Winslow király küldött, kinyitom most ezt a ládát – ennél a résznél Arlo a király nevét hallva felvonta a szemöldökét – Lássuk, mit rejt!

Lassan felemelte a tetőt. És a továbbiak már úgyszólván pillanatok alatt játszódtak le. Hangos visítás hallatszódott, kicsit hasonló ahhoz, amit a lidércek adtak ki, de ezúttal más volt a forrása. A mennyezeten furcsa szöszmötölés indult, por szállt alá, és a hang abbamaradt. Helyette kaparászás, zörgés jött innen-onnan, és villogó szemű méretes pókok kezdtek leereszkedni vastag hálókion lógva kattogó rágókkal. Potrohukat vastag szőrzet borította és maró nyálkát csöpögtettek alá a fullánkjukból. Kétség nem fért hozzá, hogy ezek a lények nem az üdvözlésükre készültek. Az egyik ereszkedés közben, szűrt egyet a druida felé, akinek annyi ideje volt, hogy elugorjon a villanó fullánk elől.

Az egyik kardos katona nem volt rest, és az övébe tűzött tört mértani pontossággal belevágta a támadó szemei között a fejébe, amitől az alábucskázott, és azonnal kimúlt. Közben a többiek is felocsúdtak. Két további katona cselekedett, amitől két újabb szörnnnyel lett kevesebb. A padlószintet értek közül több is megindult feléjük villogó szemekkel, csattogó rágókkal.

– Lefelé a lépcsőn! – dörögte a százados.

Csak hogy ez nem volt olyan egyszerű, mert hely szűke miatt csak egyesével tudtak haladni, így a leghátul lévőnek

egyedül kellett szembenéznie a szörnyekkel. Egy pajzsos katonára fedezte a többieket. Pont idejében szúrt, amivel ugyan megsebezte a bestiát, de az estében a lépcsőn lezuhant, így hamarosan az egész társaság egy szinttel lentebb hevert a tágas előtérben. Annyi előnye mindenesetre volt a dolognak, hogy nem a szűkös tetőtérben kellett szembenézni a támadókkal, hanem amíg azok leértek, sikerült felfejlődni csatasorba.

Ekkor ért fel Marden a katonákkal. A kardosok legtöbbször hangos kiáltások közepette rohamozta meg a lépcsőket, és kaszabolta, ami lejött onnan.

– Nem tudom célbavenni őket! – kiabálta egy bajtársuk, aki egy íjat is felhozott. – A mieinket fogom eltalálni.

– Ez közelharci terep, itt nekünk nehéz dolgunk van – szólt oda Arlo, majd hirtelen ötlettel botjával suhintva belekiabált a kavarodásba – *Gladii ardeant!*

Ettől a katonák kardjai lángot kezdtek szórni, ami fröcskölve sisteregve égette a pókokat.

Hátra, hátra! – rendelkezett Gordianus – Varázslók lefele! Harcosok hátrálunk, egy szinttel lejjebb megyünk!

A valamivel szélesebb lépcsőn gyorsabban tudtak menekülni az egyértelmű túlerő elől.

Marden közben a hirtelen kialakuló frontvonal egyik végéhez szaladt, ahonnan behajított a támadók és a védők közé egy kisebb faorsót, amiről egy hosszú szalag tekeredett le.

– Szemeket becsukni! Most!!!

A botjával rácsapott a szalag végére. A katonák elfordultak, majd a szalag hatalmasat villant, a helyiséget pedig fojtó szag lengte be. A pókok közül jó párán megzavarodtak a hirtelen fénytől. Beldon felemelt egy leszakadt gerendát, és hatalmas üvöltés kíséretében behajította közéjük. Jó párat sikerült letaglóznia.

Ekkor lépett színre a feketemágus, és feltámasztott párat közülük. Azok marakodva nekirontottak a saját társaiknak. Ennyi elég volt, hogy mindenki kimeneküljön a szintről. A támadók ereje megtört, és pár perc múlva a torony főbejáratán keresztül kirohantak a szabadba mindannyian.

Ekkor azonban az erdő levelei rezegni kezdtek, és pár tucatnyi elmaszkolt fegyveres ugrott elő, kezükben buzogányokat, fokosokat, nagy pajzsokat, és egyéb harci eszközöket lóbálva. Gondolkodás nélkül elkezdtek rohanni a meglepett és éppen megmenekült csapat felé, aminek következtében újabb heves csatátér látszódott kialakulni. Százlépésnyire sem voltak, az események ez irányba való haladása pedig nagyon felkészületlenül érte mindnyájukat. A százados próbált ugyan összerántani egy alakzatot, de Hagley már látta, hogy itt nem lesz megoldás.

– Csapda! Fussatok az életetekért! Visszavonuló! – üvöltötte a tizedes.

Arloék csapata a szekerek felé iramodott, aminek a fedezékéből pár íjász elkezdett tüzelni. Marden elhajított egy fiólát, ami hangos robbanással szórt közéjük izzó parazsat. Mestere még időben rántotta vissza a fiút egy szekér mögé, mielőtt egy dárda eltalálta volna. Orman viszont nem volt ilyen szerencsés. Cövekként állt ki egy buzogányos ellen, és éppen a kardját emelte, amikor a combján találta el egy repülő tör. Még le-sújtott, és lefejezte az ellenséget, de a következő tör már a mellkasán találta el. Ettől megtántorodott és térdre esett. Elszánt pillantással nézett egy felé rohanó alak szemébe, és utolsó mozdulataként keresztüldöfte rajta a kardját. Végül visszapillantott a szekerek felé, ahol Marden kétségbe esve nézte a jelenetet, és ennyit mondott fájdalmas mosollyal:

– Szép életem volt, a tietek legyen még szebb!

Azzal elterült a földön.

Arlo arcára kiült a döbbenet, de sok ideje nem maradt a gyászra. Bromley is látta a kapuőr halálát, és nagyot üvöltött. Kiugrott a fedezékből, és egy kört írt le a karjával a levegőben, mire farkasok jelentek meg, és az ellenségre vetették magukat, ezzel egy kis káoszt keltve. A goblin vakító átkot szórt rájuk, de ez sem bizonyult elégnek. Az íjászok és a két vadőr felrohant az oldalszárny tetejére, aminek a teteje be is szakadt azonnal, és Oly derékig süllyedt a zsindelyek között. Szitkozódva próbált kiszabadulni, de feladta, és szorult helyzetéből kezdett nyilazni. A mintegy tucatnyi íjász nyílzápora ugyan megtörte a támadók lendületét, de a közelharcban összekeveredett tömegbe lassan már nem lehetett lőni.

Arlo is tehetetlennek bizonyult, mert nem kockáztatta meg, hogy egy csapattársat talál el egy varázslattal, így csak kiabált a tömegbe:

– Vissza, vissza! Az erdőbe gyertek!

Rövid idő múltán a túlélők együtt rohantak az udvar déli felét szegélyező erdő felé. Oly-t kirángatták a romok alól. A dárdáikat már elhajigálták az őket üvöltve üldözők, így csak a közelharcban használatos fegyvereket lóbálva rohantak a menekülő csapat felé. Mire mindenki beért az erdő fedezékébe, az öreg mágus a földre csapott a botjával, amitől vastag füstoszlop szállt fel a földből elválasztva a két küzdő oldalt egymástól. Xaldimárr átszaladt a füstön és az alábbi kiáltotta a támadók felé:

– *Ulcerinum!*

A pálca kört írt le, amitől zöld és bűzlő cseppek kezdtek hullani a levegőből egy kis területen betérítve a feléjük rohanó tömeget. Ahol érte őket, égő fekélyek keltek a bőrükön. Jajgatva-sikoltozva rettentek szét, majd sarkon fordultak, és tá-

voztak arról, amerről jöttek.

* * *

A mező hirtelen elcsendesült. A csapat maradéka zihálva és ugrásra készen pislogott egymásra. Arlo lassan elindult a bokrok széle felé, hogy kikémleljen a tisztásra. Páran követték. Fél perc múlva tudatosult bennük, hogy a csata véget ért, a rejtélyes támadóik elszeleltek. A druida és a két vadór rohant körbe először felmérni a terepet, és számba venni a sérülteket meg a halottakat.

– Istenem, Orman! – bödült el Beldon, és odaszaladt a kapuórhöz, majd a többiek megdöbbenésére lehajtotta a fejét. – Vége...

– Mennyi halál... Mennyi bajtársunk hever itt a földön – nézett körbe az öreg varázsló. – És egyáltalán kik voltak ezek? – Mutatott egy a földön fekvő halott ismeretlenre.

Hasonló felszerelést viseltek mind, különbség csak a fegyvereikben volt. Sötét könnyű palást, alatta minimális páncélzat, az arcuk eltakarva, csak a szemük látszódott ki. Egyikük még élt, de mikor felé indultak, elővett egy üvegcsét, aminek gyorsan kiitta a tartalmát. Fél percen belül felakadtak a szemei.

– Meg ne halj itt nekem, mert agyonütlek! – rázta a törpe a vállainál. Arlo a vállára tette a kezét, majd fejét csóválva otthagya.

Közben Bromley és Ivy-ék elkezdték a jajgató sebesültek ellátását. A tizedes egy darabig nézte ezt a rettenetes kárhelyszínt, kérdően nézve a druidára. Az nemet intett a fejével, így inkább odament Arlóhoz, hátha szüksége van valamire. A mágus tanácstalanul nézett rá, ezért megszólalt:

– El kell tűnnünk. Ha maradunk, itt veszhetünk mind –

nézett rá.

Az öreg arcán végtelen szomorúság látszott. Csak ennyit mondott:

– Tudom.

– Hol van a százados? – kiáltott fel egy íjász.

Gordianus eltűnt. Ez egyre nyilvánvalóbbá vált.

– Még ez is! Mi jöhet még? – így Marden. – Meg kell keresnünk.

Többen azonnal neki is indultak volna. Oly rájuk szólt, óvva intve őket a szétszéledéstől, ezért a tizedes pár fős csapatokat küldött szét a keresésre. Mintegy óra múlva az egyik csapat talált egy papírost, amin a következő szöveg állt:

A társatokat magunkkal vittük. Ne induljatok a keresésére! Azonnal hagyjátok el ezt a helyet! Kaptok egy éjszakát a pihenésre, és a halottaitok eltemetésére, de ha holnap napnyugta előtt még itt lesztek, mindenkivel végzünk. Amiért jöttetek, az nincs itt.

– Mi volt aládában? – nézett rá Arlo a tizedesre.

Az egy pillanatig kivárt, majd így szólt:

– Ez.

És átadott a mágusnak egy pergamentekercset.

Folytatása következik...

Második írka